

Malce smole, a vseeno zadovoljni

Na letošnji gasilski olimpijadi, ki je med 17. in 24. julijem potekala v Celju, so sodelovale tudi tri gorenjske ekipe. Članice B iz Prostovoljnega gasilskega društva (PGD) Žiri so v svoji kategoriji osvojile četrto mesto, mladinci PGD Mavčiče so bili šesti, mladinke PGD Zbilje pa trinajste.

MAŠA LIKOSAR

Mavčiče – Kljub temu da se gorenjske ekipe z gasilske olimpijade Celje 2022, na kateri je tekmovalo več kot 2600 udeležencev iz dvajsetih držav, niso vrnile z odličji prvih treh mest, so v domačih krajih zanje pripravili bučne sprejeme. Obvrniti domov je žirovske gasilke, ki so bile na gasilski olimpijadi prvič, čakala vrsta presenečenj. Do domačega gasilskega doma so se članice s trenerjem odpeljale v tovrnjaku domačega društva, ki so mu gasilski tovariši zaželeli dobrodošlico z vodnim slavolokom na mostu čez Soro, ki pelje v Stare Žiri. Olimpijsko ekipo je nato čakal še sprejem pred domačim gasilskim domom, na katerem so jim čestitali tudi predsednik Gasilske zveze

Škofja Loka Anton Beovič, poveljnik gasilskega poveljstva Občine Žiri Sebastijan Pagon in podžupan Jože Stanonik. Kot je v imenu vseh članic ekipe povedala predsednica in ena od članic olimpijske ekipe Lili Mlinar, so bile sprejema domačih navijačev gasilke izredno vesele. »Naredile smo vse, kar smo mogle, za tretje mesto je zmanjkalo le 26 stotink. Imele smo malce

niti mentor Dušan Pečelin, ki je dejal, da bodo o nastopu na olimpijadi čez dve leti razmišljali na sestanku malce kasneje, saj jih zdaj čaka zaslužen dopust.

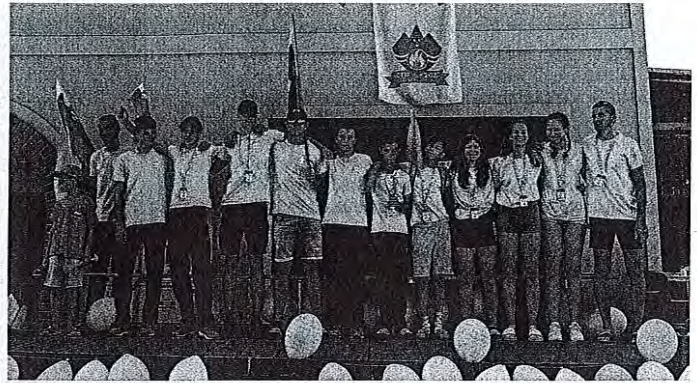
Nepozabna izkušnja

Ekipe mladincev PGD Mavčiče, ki je bil na olimpijadi prav tako prvič, je bila ena redkih mešanih ekip, saj so bile del ekipe tudi tri mladinke. »Obe olimpijski vaji smo

»Ne moremo pa pričakovati, da bodo gasilci pri teh letih, otroci na olimpijadi so bili namreč stari med 12 in 16 let, sodelovali pri tako obsežnem požaru, kot je bil požar na Krasu.«

smole, prisotna je bila trena, poleg tega je bila konkurenca zelo močna, a smo vseeno izredno zadovoljne z rezultatom,« je povedala Mlinarjeva. Veselja ni skrival

izvedli z osebnimi rekordi, kar je za nas velik dosežek. Ob tem smo imeli veliko podporo svojih navijačev, ki so nas prišli podpret v Celje,« je povedal mentor Miha

Sprejem tekmovalcev z gasilske olimpijade v Mavčičah. / Foto: Primož Pičulin

Stenovec, poleg njega so bili mentorji še Aleš Bogataj, Tomaž Šifrar in Luka Toni. »Navdušeni smo bili že nad samim dogodkom, izkušnja je bila nepozabna, ničesar nismo pričakovali, zato smo tudi s končnim rezultatom zelo zadovoljni. Naša ekipa je osvojila tudi drugo mesto na zabavni lager olimpijadi, kjer so se otroci pomerili v 25 nalogah,« je dejal Stenovec, ob tem pa še dodal, da so gasilska športna tekmovalca v prvi vrsti namenjena druženju mladih gasilcev. »Na tovrstne načine v svoje vrste pridobimo mlade gasilce, ki jih kasneje izobrazimo v operativne gasilce. Na treningih in tekmovanjih dobijo določene izkušnje, disciplino, hitrosti, spoznavajo orodje, delovanje društva in gasilstva na splošno. Ne moremo pa pričakovati, da bodo gasilci pri teh

letih, otroci na olimpijadi so bili namreč stari med 12 in 16 let, sodelovali pri tako obsežnem požaru, kot je bil požar na Krasu, zato se mi zdijo očitki, ki smo jih lahko zasledili v nekaterih medijih, da smo bili gasilci namesto na Krasu prisotni na olimpijadi, popolnoma neupravičeni. Kljub olimpijadi je bilo namreč dovolj operativnih gasilcev na terenu,« je še poudaril.

Ekipe dihala kot eno

Mladinke PGD Zbilje so se na gasilsko olimpijado vestno pripravljale zadnji dve leti, trenirale so praktično vsak dan. »Glede na to, da smo bili pred tremi leti olimpijski prvaki, smo vedeli, v kaj se spuščamo. Pripravljeni smo bili, da ponovno stopimo na stopničke,« je povedal mentor ekipe Matic Herceg, poleg

njeja je bila mentorica še Ana Rokavec. Žal so imele Zbiljke na tekmovanju malce nesreče z opremo. »Boli nas, ker krivda za končni rezultat ni toliko na naši strani kot na strani opreme, a nič zato, ekipa namreč ve, da sodi višje. Ne nazadnje pa rezultat ni tisto, česar se bomo spominjali, temveč so trenutki, ki smo jih doživeli na tako velikem dogodku, tisti, ki bodo za vselej ostali v spominu,« je povedal Herceg. »Ekipe je res dihala kot eno, bili smo izredno povezani, imeli smo se odlično. Na koncu je žal res ostal nekoliko grenak priokus, a smo vseeno ponosni na to, kar smo naredili, saj smo dali res vse od sebe,« je povedal Herceg in še dodal, da si bodo po naporih pripravah in tekmovanju privoščili zaslužen počitek.

Mladinke PGD Zbilje so se na gasilsko olimpijado vestno pripravljale zadnji dve leti.

/ Foto: arhiv PGD Zbilje

Kosci, 5. del

JANEZ KUNŠIČ

Morda najznačilnejše pa tudi najtežje kmečko delo je v mojih mladih letih bila košnja. Spomin se mi vrača v tista otroška leta, ko sem bosonog koscem prinašal vodo. Takrat so si ti žejo gasili večidel le s hladno studenčnico, kdaj morda še s »hruševo vodo«, tj. nekakšnim kompotom iz suhega sadja. Potem sem postal radoveden, kako togre, pa sem že sam vzel koso v roke. Komaj sem z ročicami dosegel oba ročaja pri košiču in sem zamahnil, kot sem videl druge. Seveda mi ni šlo. V pomoč mi je prišel stari oče. Ko sem najprej sam prijel za ročaja, mi je on stopil za hrbet in preko mojih prijel za ročaja s svojimi rokami. In sva potem mahala oba,

otrok in starček. Pod koso so padale trave in rože na senože. Tako šola se je večkrat ponovila. Nad vsakim uspehom sem bil vesel in ponosen. Potem mi je birmanski boter, ki je imel trgovino, nekoč podaril majhno koso, stari oče pa je napravil košiče in lesen osovnik. Tako sem bil že kar pravi »senosek«. Kajpak sem se poizkušal samo na lepem terenu, v lepi travi, pa le dotlej, dokler se nisem utrudil. Vendar šola dela mojstra. Vedno bolj sem postajal več ta tega dela. Seveda pa še dolgo nisem mogel slediti odraslim kot enakoverden. Slednjič sem že toliko odrasel, da me je bogat sorodnik vzel k sebi. Da bom za mallega hlapca, da bom kaj mallega postoril pri živini, jese ni na polju za pastirja in še

kaj. Pa da mi ne bo treba biti lačen, kot sem doma tudi kdaj bil. Tako nekako mi je bilo obljubljeno pred odhodom od doma. Plaho sem se poslovlil od doma. Vse svoje stvari sem zložil v nahrbtnik in v popotno torbo. Še bolj plaho sem potem presotopil prag pri novem gospodarju, na novem domu. Kar takoj se mi je začel nov delavnik. Ubogati sem moral gospodarja in gospodinj, pa še dva hlapca in dve dekli. Bil sem pač najmlajši pri hiši. Ne rečem, da so mi nalagali najtežja dela, vendar me brez dela niso marali videti. V tem sem dočakal tudi čas košnje. Prvi in drugi hlapec sta jo urezala naprej, za njima jaz in za menoj gospodar. Trudil sem se, da bi prvima sledil, kar pa mi je uspelo le za kratek čas. »Kako pa,

da ti ne odreže?« je vprašal boter, ki mi je s koso metal travo kar na pete. Nič nisem odgovoril, le še bolj sem mahal in se trudil. Drobna siva trava se je na pešeni zemlji kar upogibala pod rezilom kose. Nisem utegnil brusiti, ko bi bilo potrebno, pa tudi ko sem nabrusil, ni bilo veliko boljše. Slednjič sem moral priznati, da tako ne morem več. Boter je kosil naprej, jaz pa sem ostal zadnji in sem zaostajal čedalje bolj... Sam sem pač vedel za vzroke, ne vem pa, če so to vedeli in priznali tudi moji tekmeči. Prvo in glavno je bilo pač moja mladostna neizkušnost in nemoč. Koso in oslo sem vzel pač tisto, kar so oni pustili. Zase so gotovo vzeli najboljše. Kose klepati sam nisem znal in ne vem, koliko so se za to drugi potrudili.

Težko je povedati, kako silno sem se pri tem delu utrujal. Posebno ob sončni pripek sem se kdaj komaj še držal pokonci. Da bi smel vsaj za tistih nekaj minut iti v senco koso klepat! Ker tega nisem bil več, se je namesto mene šel hladit eden od hlapcev, jaz pa sem tačas kosil z njegovo koso. Kolikokrat sem se oziral v tisto smer, od koder naj bi kdo prinesel malico. Pa nisem bil toliko lačen, čakal sem le v hrepenenju, da bi se vsaj malo odpočil v senci. Minevala so leta. Rastel sem in se kreplil pa tudi košnje sem se vse bolj privajal. Nisem več v vrsti zaostajal. Kdaj sem celo starejšim nagajivo malo vračal tisto, kar so mi nekoč posojali. Končno mi je celo uspelo kdaj starejšega hlapca z redom preprosto prehiteti.

Pa sem kmalu spoznal, da je to in podobno samo uslužno, da tako bogatemu gospodarju... Na večjih travnikih smo kdaj kosili »v polža«. To je način, ko se začne v sredini in nadaljuje v krogu okoli začetne osi. Pri tem načinu košnje pripada vsakemu sledečemu koscu veliko daljša pot, re. V tem primeru pač ni mogoče prednjega priganjati, še slediti mu je zelo težko. Nekakšna nepisana pravica koscev je bila opoldne po kosilu vsaj kakšno uro poležati v senci. Kako se je to prileglo. Žal pa se je ta počitek pogosto skrajšal s tem, da smo tudi moški morali iti pomagat grabljicam seno obračat. To delo smo tedaj opravljali le ročno, z grabljami ali vilami.

(se nadaljuje)

UTRINKI IZ MOJIH DNI